

Arrest

nr. 287 072 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, via JBOX op 31 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2023 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2021 wordt aan verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 258 895 van 30 juli 2021 verwerpt de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 6 december 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2.1. Op 17 januari 2022 neemt de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag. Bij arrest nr. 270 569 van 28 maart 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2.2. Op 25 januari 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer X. Vervolgens wordt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevraagd bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging. Bij arrest nr. 287 066 van 3 april 2023 van de Raad wordt deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing verworpen.

1.3. Op 25 januari 2023 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.4. Op 27 maart 2023 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkenes paspoort bevat geen visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Op 06.03.2021 werd betrokkene door de PZ regio Turnhout aangehouden wegens illegaal verblijf en werd haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 30.07.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV).

Op 06.12.2021 diende betrokkene een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 25.01.2023 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 01.02.2023 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar sedert 2012 in België verblijvende zoon, K. B. (...) (van Surinaamse nationaliteit). Deze laatste verbleef overigens van 30.08.2019 tot 29.05.2020 in de gevangenis uit hoofde van een strafrechtelijke veroordeling wegens verkoop van verdovende middelen. Sedert 28.10.2022 is betrokkene zoon is in afwachting van een elektronisch toezicht, opnieuw

wegens strafrechtelijke veroordeling wegens verkoop van verdovende middelen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene in afwezigheid van haar zoon, niet in staat is zelfstandig haar leven te lijden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende zoon te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zoon in Suriname, wanneer hij de gevangenis mag verlaten. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht te lijden aan reuma, staar, hoge bloeddruk en diabetes. In het kader van haar machtiging tot verblijf van 06.03.2021 haalde zij ook reeds aan gezondheidsproblemen te hebben, maar legde zij ter staving hiervan slechts een medicatielijst dd. 15.10.2017 voor, opgesteld door haar huisarts te Rotterdam. Betrokkene legt tot op heden geen enkel geactualiseerd stuk voor van een Belgische arts. Zij toont aldus niet aan dat zij ook in België wordt opgevolgd voor de door haar ingeroepen medische problematiek. Uit het voorgelegde attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 06.03.2021 en van 25.01.2023 die haar betekend werden. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen het bevel van 25.01.2023 indiende bij de RvV, geen schorsende werking heeft. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 06.03.2021 en van 25.01.2023 die haar betekend werden. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen het bevel van 25.01.2023 indiende bij de RvV, geen schorsende werking heeft. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene stelt enkel niet te willen terugkeren naar Suriname omdat ze bij haar zoon wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht te lijden aan reuma, staar, hoge bloeddruk en diabetes. In het kader van haar machtiging tot verblijf van 06.03.2021 haalde zij ook reeds aan gezondheidsproblemen te hebben, maar legde zij ter staving hiervan slechts een medicatielijst dd. 15.10.2017 voor, opgesteld door haar huisarts te Rotterdam. Betrokkene legt tot op heden geen enkel geactualiseerd stuk voor van een Belgische arts. Zij toont aldus niet aan dat zij ook in België wordt opgevolgd voor de door haar ingeroepen medische problematiek. Uit het voorgelegde attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden beslissing vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de vijf dagen.

Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verzoekster diende op 6 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Turnhout.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 25 januari 2023. De bestreden beslissing werd genomen kort na deze beslissing.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoekster heeft de nationaliteit van Suriname. Zij is afkomstig uit Paramaribo, alwaar zij geboren werd op 19 mei 1966. Zij verbleef eerder in Nederland en kwam in 2020 naar België toe. Zij verblijft hier sindsdien bij haar meerderjarige zoon, van wie zij afhankelijk is.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Suriname).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Suriname (“nationaliteit: Suriname”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

4. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Door verzoekster werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf aangehaald dat zij de nationaliteit heeft van Suriname. Zij is afkomstig uit Paramaribo, alwaar zij geboren werd op X. Verzoekster is verblijvende te 2300 Turnhout, (...).

Op 6 maart 2021 (omstreeks 17u00) werd verzoekster geïntercepteerd door de lokale politie van Turnhout. Verzoekster overhandigde haar Surinaams paspoort (afgegeven door het Consulaat Generaal van de Republiek Suriname te Amsterdam), met een geldigheidsduur van 10 november 2015 tot 10 november 2020. Zij liet tevens haar vingerafdrukken nemen.

Verzoekster werd zéér kort ondervraagd door de lokale politie. Zij werd gevraagd waar zij verbleef en wat haar legaal verblijf was. Verzoekster gaf hierop aan dat zij verblijft bij haar zoon in België (de heer K. B. (...), °X). Hij verblijft op hetzelfde adres als verzoekster. Zij is van haar zoon afhankelijk, zoals door verzoekster aangehaald in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en zoals dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat verzoekster zou worden gescheiden van haar zoon.

In de bestreden beslissing wordt de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon ten onrechte geminimaliseerd en foutief beoordeeld, in strijd met de langdurige periode dat beide samenwonend zijn en de (medische) zorg die de zoon van verzoekster voor haar draagt.

De gemachtigde gaat er zelfs vanuit dat de zoon van verzoekster actueel in detentie zou verblijven (“wanneer hij de gevangenis mag verlaten”), hetgeen niet het geval is. De heer K. B. (...) verblijft actueel niet in detentie, hetgeen de gemachtigde foutief als uitgangspunt neemt (in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting). De zoon van verzoekster is verblijvende te 2300 Turnhout, (...) (bij verzoekster). Hij zal zijn vrijheidsbenemende straf ondergaan onder elektronisch toezicht. Dit elektronisch toezicht zal worden geactiveerd op het gezamenlijk adres van verzoekster en haar zoon op 13 april 2023 (stuk 2).

De gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, dewelke zich er zich hoofdzakelijk toe beperkt te verwijzen naar de leeftijd van verzoekster en haar zoon, miskent dan ook de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon (K. B. (...)). Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat hij werkzaam is en derhalve een inkomen heeft. Verzoekster heeft zelf geen inkomen en is dus niet in staat om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit is slechts mogelijk door tussenkomst van haar zoon. Hij zorgt voor de meest essentiële zaken: onderdak, voeding en hygiëne.

Verzoekster heeft te kampen met verschillende medische problemen, die zij ook uitdrukkelijk aangaf nadat zij werd gehoord. Verzoekster gaf te kennen dat zij te kampen heeft met reuma, staar, hoge bloeddruk en diabetes, terwijl de gemachtigde verzoekster beschrijft als “een gezonde en volwassen persoon”. Dit is foutief en in strijd met de gezondheidsproblemen die verzoekster heeft. Dit maakt verzoekster bovendien ook vanuit medisch oogpunt afhankelijk van haar zoon.

Er is dan ook, naast een familiale band, een afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon. De afhankelijkheids- en familiale band tussen verzoekster en haar zoon (K. B. (...)) werd op een onzorgvuldige manier beoordeeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Door verzoekster werd op deze afhankelijkheidsband gewezen in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er volgde evenwel een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, waarbij deze afhankelijkheidsband ten onrechte niet werd aanvaard door de gemachtigde als “buitengewone omstandigheid”. Verzoekster diende hierom een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij verzoekster – gelet op de bestreden beslissing met vasthouding – een versnelde behandeling heeft gevraagd van dit reeds ingediende beroep.

Het opleggen van de verplichting om terug te keren naar Suriname zou als gevolg hebben dat de band tussen verzoekster en haar zoon zou worden doorbroken. Dit maakt de verdere samenwoning tussen verzoekster en haar zoon onmogelijk. Hierdoor wordt niet enkel hun (familiale) band in belangrijke mate doorbroken, maar wordt het eveneens onmogelijk gemaakt om de materiële hulp die verzoekster verkrijgt van haar zoon verder te ontvangen. Daarbij gaat het in eerste instantie om onderdak en medische hulp, hetgeen niet langer mogelijk is indien zij het land moet verlaten.

Het staat bovendien vast dat de zoon van verzoekster langdurig in België verblijft (sinds 2012), hij een legaal verblijf heeft en hij werkzaam is in België, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat de zoon van verzoekster in staat moet worden geacht om zijn moeder te vergezellen naar Suriname. Hij zal vanaf 13 april 2023 bovendien worden geplaatst onder elektronisch toezicht (stuk 2), hetgeen andermaal bevestigd dat hij zijn moeder niet kan volgen naar Suriname toe.

Ook dit element werd niet overwogen door de gemachtigde op een zorgvuldige en redelijke manier, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.”

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.1.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In casu wijst verzoekster er in haar verzoekschrift op dat zij hier sinds 2020 verblijft bij haar meerderjarige zoon van wie zij afhankelijk is, zoals zij ook aanhaalde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen laat verzoekster na haar afhankelijkheid van haar meerderjarige zoon *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekster verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en meent dat zo de Raad zou oordelen dat het beroep dat zij ingediend heeft tegen deze beslissing gegrond is, “het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” in het kader van een goede rechtsbedeling uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en te worden vernietigd, wijst de Raad erop dat hij bij arrest nr. 287 066 van 3 april 2023 de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd heeft en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2023 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, heeft verworpen.

Waar verzoekster wijst op de langdurige periode dat zij en haar zoon samenwonend zijn en op de (medische) zorg die haar zoon voor haar draagt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zoon van verzoekster reeds sinds 2012 in België verblijft en dat verzoekster zelf pas in 2020 naar België kwam, zodat niet ernstig kan worden gesteld dat zij reeds een “*langdurige periode*” samenwonen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in afwezigheid van haar zoon niet in staat is zelfstandig haar leven te leiden. Verzoekster weerlegt evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij ter staving van haar gezondheidsproblemen in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2021 slechts een medicatielijst van 15 oktober 2017 voorlegde, opgesteld door haar huisarts te Rotterdam, en dat zij tot op heden geen enkel geactualiseerd stuk voorlegt van een Belgische arts. Hoewel zij aanvoert dat zij te kennen gaf dat zij “*te kampen heeft met reuma, staar, hoge bloeddruk en diabetes*”, legde zij daarvan in de loop van de administratieve procedure geen enkel actueel stavingstuk voor. Verzoekster legt ter terechtzitting twee medische attesten neer van 1 maart 2023 en van 7 maart 2023. Aangezien zij deze stukken op geen enkel moment tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd en nergens uit blijkt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing en in deze beslissing te hebben gesteld dat zij “*een gezonde en volwassen persoon*” is. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat haar zoon de medische zorg voor haar draagt.

Waar verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er zelfs vanuit gaat dat haar zoon actueel in detentie zou verblijven, wijst de Raad erop dat de overweging in de bestreden beslissing dat haar zoon “*overigens van 30.08.2019 tot 29.05.2020 in de gevangenis (verbleef) uit hoofde van een strafrechtelijke veroordeling wegens verkoop van verdovende middelen*” slechts een overtollig motief betreft, zodat de eventuele gegrondheid van verzoeksters kritiek op deze overweging, in het licht van de vaststelling dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in afwezigheid van haar zoon niet in staat is zelfstandig haar leven te leiden, die het determinerend motief uitmaakt, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters zoon sedert 28 oktober 2022 in afwachting is “*van een elektronisch toezicht, opnieuw wegens strafrechtelijke veroordeling wegens verkoop van verdovende middelen*”. De overweging in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster zou verhinderen met haar in België wonende zoon te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zoon in Suriname, wanneer hij de gevangenis mag verlaten, betreft dan ook een louter materiële vergissing die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast, temeer nu verzoekster niet aantoont dat haar zoon haar niet zou kunnen komen bezoeken in Suriname wanneer zijn elektronisch toezicht beëindigd is. De bij het verzoekschrift gevoegde beslissing tot plaatsing onder elektronisch toezicht van het Agentschap Justitie & Handhaving van 20 januari 2023 vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster er nog op wijst dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat haar zoon werkzaam is en dus een inkomen heeft en dat zij zelf geen inkomen heeft en dus niet in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud, wijst de Raad erop dat uit het loutere gegeven dat haar zoon werkt en daaruit een inkomen puurt niet kan blijken dat zij van haar zoon afhankelijk is. Dat verzoekster zelf geen inkomen heeft en dus niet in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en dat dit slechts mogelijk is door tussenkomst van haar zoon die voor de meest essentiële zaken zoals onderdak, voeding en hygiëne zorgt, betreft voorts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Aldus toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zij in afwezigheid van haar zoon niet in staat is zelfstandig haar leven te leiden.

Bijgevolg maakt verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar meerderjarige zoon niet aannemelijk. Evenmin toont zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België aan.

Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* evenmin wordt aangetoond.

3.2.2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voor wat betreft het gezins- en familieleven van verzoekster met haar meerderjarige zoon kan worden verwezen naar wat hierboven, onder punt 3.2.2.1.1., werd uiteengezet.

Voorts toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat zij ter staving van haar gezondheidsproblemen in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2021 slechts een medicatielijst van 15 oktober 2017 voorlegde, opgesteld door haar huisarts te Rotterdam, en dat zij tot op heden geen enkel geactualiseerd stuk voorlegt van een Belgische arts. Hoewel zij aanvoert dat zij te kennen gaf dat zij *“te kampen heeft met reuma, staar, hoge bloeddruk en diabetes”*, legde zij daarvan in de loop van de administratieve procedure geen enkel actueel stavingstuk voor.

Verzoekster legt ter terechtzitting twee medische attesten neer van 1 maart 2023 en van 7 maart 2023. Aangezien zij deze stukken op geen enkel moment tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd en nergens uit blijkt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing en in deze beslissing te hebben gesteld dat zij *“een gezonde en volwassen persoon”* is. Hoe dan ook toont verzoekster louter door het neerleggen van deze attesten niet aan dat haar medische problematiek haar zou verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren en dat zij daar onmogelijk de voor haar noodzakelijke medische behandeling zou kunnen verderzetten omdat deze voor haar niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn.

Ten slotte toont verzoekster evenmin aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan *prima facie* niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

D. DE BRUYN